

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba w składzie powiększonym)

z dnia 1 marca 2023 r.*

Subsydia – Przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chin i Egiptu – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2020/776 – Ostateczne cło wyrównawcze – Obliczanie kwoty subsydiów – Możliwość przypisania subsydiów – Prawo do obrony – Oczywisty błąd w ocenie – System zwrotu należności celnych przywozowych – Traktowanie pod względem podatkowym strat z tytułu różnic kursowych – Obliczanie marginesu podcięcia cenowego

W sprawie T-480/20

Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics SAE, z siedzibą w Ain Soukhna (Egipt),

Jushi Egypt for Fiberglass Industry SAE, z siedzibą w Ain Soukhna,

które reprezentowali adwokaci B. Servais i V. Crochet,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali P. Kienapfel, G. Luengo i P. Němečková, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Tech-Fab Europe eV, z siedzibą we Frankfurcie nad Menem (Niemcy), którą reprezentowali adwokaci L. Ruessmann i J. Beck,

interwenient,

SĄD (pierwsza izba w składzie powiększonym),

w składzie podczas narady: H. Kanninen, prezes, M. Jaeger, N. Półtorak, O. Porchia i M. Stancu (sprawozdawczynie), sędziowie,

sekretarz: M. Zwozdziak-Carbonne, administratorka,

* Język postępowania: angielski.

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 marca 2022 r.,

wydaje następujący

Wyrok¹

- 1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżące, to jest Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics SAE (zwana dalej „Hengshi”) i Jushi Egypt for Fiberglass Industry SAE (zwana dalej „Jushi”), wnoszą o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/776 z dnia 12 czerwca 2020 r. nakładającego ostateczne cła wyrównawcze na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Egiptu i zmieniającego rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/492 nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Egiptu (Dz.U. 2020, L 189, s. 1) (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących.

I. Okoliczności powstania sporu

- 2 Skarżące są dwiema spółkami utworzonymi zgodnie z prawem Arabskiej Republiki Egiptu, których akcjonariuszami są chińskie podmioty. Obie należą do grupy China National Building Material (CNBM) (zwanej dalej „grupą CNBM”). Działalność skarżących polega na produkcji i wywozie między innymi niektórych materiałów z włókien szklanych tkanych lub zszywanych (zwanych dalej „materiałami z włókien szklanych”) i niedoprzędów z włókien szklanych (zwanych dalej „niedoprzędami z włókien szklanych”). Te ostatnie towary stanowią główny surowiec wykorzystywany do produkcji materiałów z włókien szklanych. Produkty te są sprzedawane w szczególności na terenie Unii Europejskiej.

A. W przedmiocie strefy współpracy gospodarczej i handlowej Suez między Chinami i Egiptem

- 3 Obydwie skarżące mają siedzibę w strefie współpracy gospodarczej i handlowej Suez między Chinami i Egiptem (Egipt) (zwanej dalej „strefą SETC”). Strefa SETC została utworzona wspólnie przez Arabską Republikę Egiptu i Chińską Republikę Ludową. Jej początki sięgają lat 90. ubiegłego wieku. W 1997 r. premierzy Chin i Egiptu podpisali protokół ustaleń, w którym oba kraje zgodziły się „współpracować w celu rozwoju wolnego obszaru gospodarczego na północy Zatoki Sueskiej”.
- 4 W 2002 r. obszar o powierzchni większej niż 20 km², obejmujący strefę SETC, został sklasyfikowany przez egipskie władze publiczne jako specjalny obszar gospodarczy, co sprawia, że do strefy SETC zastosowanie znajduje egipska ustawa nr 83/2002 dotycząca specjalnych obszarów gospodarczych (zwana dalej „ustawą nr 83/2002”).

¹ Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za istotną.

- 5 Następnie chińskie i egipskie podmioty publiczne utworzyły przedsiębiorstwo Egypt TEDA Investment Co. (zwane dalej „Egypt TEDA”), w którym 80% udziałów znajduje się w posiadaniu chińskich władz publicznych, a pozostałe 20% udziałów w posiadaniu egipskich władz publicznych.
- 6 W 2012 r. podczas wizyty w Chinach egipski prezydent zaklasyfikował strefę SETC jako kluczowy projekt dla współpracy dwustronnej między dwoma krajami. Wyraził również życzenie, aby coraz więcej chińskich przedsiębiorstw inwestowało w strefie SETC i w ten sposób uczestniczyło w programie naprawy Egiptu.
- 7 W 2013 r. strefa SETC została poszerzona o 6 km² na podstawie umowy między Egypt TEDA a władzami Egiptu. Od tego samego roku strefa SETC była rozbudowywana w ramach chińskiej inicjatywy „jeden pas i jeden szlak”. Inicjatywa ta zgodnie z wytycznymi chińskiej rady do spraw państwa w kwestii wspierania współpracy międzynarodowej w zakresie zdolności produkcyjnych i produkcji sprzętu z dnia 13 maja 2015 r. obejmuje możliwość korzystania przez przedsiębiorstwa „wychodzące za granicę” z korzystnej polityki podatkowej i pomocy podatkowej, pożyczek preferencyjnych, wsparcia finansowego za pośrednictwem kredytów konsorcjalnych, kredytów eksportowych, finansowania projektów, inwestycji kapitałowych i ubezpieczenia kredytu eksportowego.
- 8 W 2015 r. specjalny obszar gospodarczy, o którym mowa w pkt 4 powyżej, do którego należała strefa SETC, został oficjalnie włączony do strefy ekonomicznej Kanału Sueskiego (zwanej dalej „SSE”), o szerszym obszarze, obejmującym region znajdujący się blisko Kanału Sueskiego i uregulowany ustawą nr 83/2002, w kontekście zainicjowanego przez Egipt „planu rozwoju korytarza Kanału Sueskiego”.
- 9 W 2016 r. prezydenci chiński i egipski oficjalnie zainaugurowali projekt rozszerzenia strefy SETC o 6 km² i podpisali w dniu 21 stycznia 2016 r. umowę między chińskimi władzami publicznymi a egipskimi władzami publicznymi (zwaną dalej „umową o współpracy z 2016 r.”), która określała zakres i status prawny strefy SETC.
- 10 Zgodnie z umową o współpracy z 2016 r. władze publiczne dwóch krajów wspólnie rozwijają strefę SETC. Rozwój ten przebiega zgodnie z odpowiednimi strategiami krajowymi, to znaczy, w przypadku Chin, zgodnie z inicjatywą „jeden pas i jeden szlak” z jednej strony, a w przypadku Egiptu, z planem rozwoju korytarza Kanału Sueskiego, z drugiej. W tym celu egipskie władze zapewniają grunt, pracę i pewne zwolnienia podatkowe, natomiast przedsiębiorstwa chińskie działające w strefie prowadzą zakład produkcyjny, zapewniając własne aktywa i kadrę zarządzającą. Rekompensując brak funduszy ze strony Egiptu, chińskie władze wspierają również ów plan, udostępniając niezbędne środki finansowe na rzecz przedsiębiorstwa Egypt TEDA oraz chińskich przedsiębiorstw działających w strefie SETC.

B. W przedmiocie postępowania, które doprowadziło do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego

- 11 W następstwie skargi złożonej w dniu 1 kwietnia 2019 r. na podstawie art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 55, zwanego dalej „podstawowym rozporządzeniem antysubsydyjnym”) przez interwenienta, Tech-Fab Europe eV, w imieniu producentów reprezentujących ponad 25% całkowitej produkcji materiałów z włókien szklanych Unii, Komisja wszczęła na podstawie tego

artykułu dochodzenie antysubsydyjne dotyczące przywozu do Unii materiałów z włókien szklanych pochodzących z Chin i Egiptu. W dniu 16 maja 2019 r. Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. 2019, C 167, s. 11).

- 12 Dokładniej, jak wynika z motywu 127 zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego produkt objęty postępowaniem stanowią materiały z tkanych lub zszywanych niedoprzędów z ciągłego włókna szklanego lub przędzy, z innymi elementami lub bez tych elementów, z wyłączeniem produktów impregnowanych lub preimpregnowanych (prepregów) oraz z wyłączeniem tkanin siatkowych o otwartych oczkach, o rozmiarze oczka powyżej 1,8 mm w wymiarze długości i szerokości oraz o masie powierzchniowej powyżej 35 g/m², obecnie objęte kodami CN ex 7019 39 00, ex 7019 40 00, ex 7019 59 00 i ex 7019 90 00 (kody TARIC 7019390080, 7019400080, 7019590080 i 7019900080).
- 13 Dochodzenie w sprawie subsydiowania i szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2018 r. Badanie tendencji mających znaczenie dla oceny szkody i związku przyczynowego objęło okres od dnia 1 stycznia 2015 r. do końca okresu objętego dochodzeniem.
- 14 W okresie objętym dochodzeniem Jushi produkowała zarówno materiały z włókien szklanych, jak i niedoprzędów z włókien szklanych. Jushi wykorzystało swoje niedoprzędów z włókien szklanych do wytwarzania materiałów z włókien szklanych, ale sprzedawała również niedoprzędów z włókien szklanych swoim niepowiązanym klientom, zarówno w Egipcie, jak i za granicą, w tym także Hengshi. Ta ostatnia spółka produkowała materiały z włókien szklanych z niedoprzędów z włókien szklanych zakupionych u Jushi oraz u innej spółki powiązanej i spółki niepowiązanej, przy czym obydwie miały siedzibę w Chinach.
- 15 Jushi sprzedawało materiały z włókien szklanych bezpośrednio niepowiązanym klientom w Egipcie i w Unii. Spółka ta wywoziła również materiały z włókien szklanych na rzecz trzech klientów powiązanych w Unii, tzn., na rzecz Jushi Spain SA, Jushi France SAS i Jushi Italia Srl. Jushi sprzedawało ponadto materiały z włókien szklanych w Unii za pośrednictwem spółki powiązanej mającej siedzibę poza Unią, to jest Jushi Group (HK) Sinasia Composite Materials Co. Ltd. Sprzedaż materiałów z włókien szklanych dokonana przez Jushi w Unii stanowiła około [poufne]²% całkowitej sprzedaży tego produktu zrealizowanej przez skarżące w okresie objętym dochodzeniem.
- 16 Hengshi, która produkowała jedynie materiały z włókien szklanych, nie sprzedawała ich na rynku egipskim, lecz w Unii, bezpośrednio na rzecz swoich niepowiązanych klientów, jak i za pośrednictwem powiązanej spółki z siedzibą poza Unią, Huajin Capital Ltd. Sprzedaż materiałów z włókien szklanych dokonana przez Hengshi w Unii stanowiła około [poufne]²% całkowitej sprzedaży tego produktu zrealizowanej przez skarżące w okresie objętym dochodzeniem.
- 17 W dniu 21 lutego 2019 r. Komisja wszczęła oddzielne dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii pochodzących z Chin i Egiptu materiałów z włókna szklanego (zwanego dalej „równoległym dochodzeniem antydumpingowym”). W dniu 7 czerwca 2019 r. Komisja wszczęła również dochodzenie antysubsydyjne dotyczące niedoprzędów z włókien szklanych pochodzących z Egiptu (zwane dalej „równoległym dochodzeniem antysubsydyjnym w sprawie niedoprzędów z włókien szklanych”).

² Pominięte dane poufne.

- 18 W dniu 14 czerwca 2019 r. skarżące przedstawiły uwagi w przedmiocie subwencji, szkody i interesu Unii. W dniu 1 lipca 2019 r. złożyły one odpowiedź na kwestionariusz antysubsydyjny. W dniu 27 września 2019 r. skarżące przekazały swą odpowiedź na skierowane przez Komisję wezwanie do udzielenia dodatkowych informacji. Komisja przeprowadziła wizyty weryfikacyjne w pomieszczeniach skarżących oraz w pomieszczeniach należących do ich spółek powiązanych.
- 19 W dniu 26 lipca 2019 r. egipskie władze publiczne złożyły odpowiedź na kwestionariusz antysubsydyjny. W dniu 15 października 2019 r. przekazały one odpowiedź na skierowane przez Komisję wezwanie do udzielenia dodatkowych informacji. W dniu 23 grudnia 2019 r. Komisja poinformowała egipskie władze publiczne o swoim zamiarze zastosowania art. 28 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego ze względu na niektóre informacje dotyczące ram prawnych i instytucjonalnych oraz istnienia międzyrządowych porozumień między Chińską Republiką Ludową a Arabską Republiką Egiptu dotyczących obszaru SETC. W dniu 3 stycznia 2020 r. egipskie władze publiczne udzieliły Komisji odpowiedzi i przekazały jej wnioskowane informacje.
- 20 W dniu 27 lutego 2020 r. Komisja przekazała skarżącym ujawnienie ostatecznych ustaleń, w przedmiocie którego przedstawiły one swoje uwagi w dniu 20 marca 2020 r. Komisja odbyła przesłuchanie w przedmiocie tej informacji.
- 21 W dniu 17 kwietnia 2020 r. Komisja wydała dodatkowe ostateczne ujawnienie, w przedmiocie którego skarżące przedstawiły swoje uwagi w dniu 22 kwietnia 2020 r. Komisja odbyła przesłuchanie w przedmiocie tej informacji.
- 22 W dniu 12 czerwca 2020 r. Komisja przyjęła zaskarżone rozporządzenie wykonawcze. To rozporządzenie wykonawcze zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu 15 czerwca 2020 r. i weszło w życie następnego dnia po jego opublikowaniu.
- 23 Wspomniane rozporządzenie ustanawia ostateczne cło wyrównawcze w wysokości 10,9% na przywóz materiałów z włókien szklanych przez skarżące do Unii.

II. Żądania stron

- 24 Skarżące wnoszą do Sądu o:
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim je ono dotyczy;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania;
 - obciążenie interwenienta jego własnymi kosztami.
- 25 Komisja, popierana przez interwenienta, wnosi do Sądu o:
 - oddalenie skargi jako bezzasadnej;
 - obciążenie skarżących kosztami postępowania.

III. Co do prawa

[...]

B. W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego naruszenia art. 2 lit. a) i b), art. 3 pkt 1 lit. a) oraz art. 4 ust. 2 i 3 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego

[...]

1. W przedmiocie pierwszej części zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia art. 2 lit. a) i b) oraz art. 3 pkt 1 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego

- 71 Na poparcie tej części zarzutu skarżące podnoszą trzy główne zarzuty szczegółowe. Po pierwsze, ich zdaniem dokonana przez Komisję wykładnia art. 3 pkt 1 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego nie jest uzasadniona w świetle prawa Unii. Po drugie, powołanie się przez Komisję na prawo WTO w celu dokonania wykładni art. 3 pkt 1 lit. a) tego rozporządzenia jest zdaniem skarżącej bezpodstawne. Po trzecie, dokonana przez Komisję wykładnia art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych (zwanego dalej „porozumieniem w sprawie subsydiów”) nie jest zgodna z orzecznictwem WTO i prawem międzynarodowym publicznym.
- 72 Na poparcie pierwszego zarzutu szczegółowego skarżące podnoszą, że z wykładni literalnej art. 3 pkt 1 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, którego brzmienie jest jasne i precyzyjne, i nie ma potrzeby dokonywania jego wykładni w świetle Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów z dnia 23 maja 1969 r. (zwanej dalej „konwencją wiedeńską”) oraz projektu artykułów dotyczących odpowiedzialności państwa za działania niezgodne z prawem międzynarodowym, przyjętego w 2001 r. przez Komisję Prawa Międzynarodowego Organizacji Narodów Zjednoczonych (zwanego dalej „projektem artykułów ILC”), wynika, że nie tylko organy publiczne wnoszące wkład finansowy, ale również sam wkład finansowy, muszą pochodzić z państwa pochodzenia lub eksportu. Wykładnię tę potwierdza ogólny kontekst podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, w szczególności jego art. 10 ust. 7 i art. 13 ust. 1.
- 73 Na poparcie drugiego zarzutu szczegółowego skarżące podnoszą, że Komisja błędnie zinterpretowała art. 3 pkt 1 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego w świetle prawa WTO. Wskazują one, że o ile zgodnie z orzecznictwem sąd Unii może kontrolować zgodność z prawem aktu Unii w świetle przepisów WTO, jeżeli Unia zamierza wykonać szczególne zobowiązanie podjęte w ramach WTO, o tyle jednak w niniejszej sprawie nie można powoływać się na wykładnię w świetle prawa WTO w odniesieniu do przepisów podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, które różnią się od postanowień porozumienia w sprawie subsydiów. Tymczasem zdaniem skarżących treść porozumienia w sprawie subsydiów w sposób oczywisty różni się od brzmienia tego rozporządzenia w odniesieniu do definicji pojęcia „subsydiów”.
- 74 Na poparcie trzeciego zarzutu szczegółowego skarżące podnoszą, że zakładając, iż przy dokonywaniu wykładni wyrażenia „władze publiczne” w podstawowym rozporządzeniu antysubsydyjnym należy uwzględnić prawo WTO, dokonana przez Komisję wykładnia art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 porozumienia w sprawie subsydiów pozostaje błędna w zakresie, w jakim narusza ona art. 31 ust. 1 i 3 konwencji wiedeńskiej. Z owego artykułu porozumienia w sprawie subsydiów wynika bowiem jasno, że akty władz publicznych państw trzecich nie mogą być przypisywane władzom publicznym państwa pochodzenia lub wywozu. Wykładnię tę potwierdzają inne postanowienia tego porozumienia, takie jak art. 13 ust. 1, 2 i 4 oraz art. 18 ust. 1 lit. a).

- 75 Ponadto art. 11 projektu artykułów ILC nie jest „właściwym” przepisem prawa międzynarodowego w rozumieniu art. 31 ust. 3 lit. c) konwencji wiedeńskiej przy dokonywaniu wykładni wyrażenia „władze publiczne” zawartego w art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 porozumienia w sprawie subsydiów. Organ Apelacyjny WTO nie orzekł inaczej w sprawie „Stany Zjednoczone – Ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre produkty pochodzące z Chin” (WT/DS 379/AB/R). W replice skarżące dodają, że gdyby prawem mającym zastosowanie w tym dochodzeniu było porozumienie w sprawie subsydiów zamiast podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, Komisja mogłaby uznać za subsydium w rozumieniu art. 1 ust. 1 porozumienia w sprawie subsydiów wkłady finansowe przyznane skarżącym przez podmioty chińskie, i to bez konieczności „przypisania” tych wkładów finansowych egipskim organom publicznym na podstawie art. 11 projektu artykułów ILC. Artykuł 11 projektu artykułów ILC nie znajduje w każdym razie zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ jego celem jest uregulowanie zachowania państwa inkorporowanego do innego państwa w wyniku nabycia terytorium, które jest przypisywane państwu następcy, a nawet przyjętego później przez państwo prywatnego bezprawnego zachowania, które zostało popełnione lub jest popełniane. To bowiem art. 16–18 projektu artykułów ILC regulują odpowiedzialność państwa za działanie innego państwa, a nie art. 11 tego projektu.
- 76 Komisja, popierana przez interwenienta, podważa te argumenty.
- 77 Jak wynika z pkt 72 powyżej, zdaniem skarżących dokonana przez Komisję wykładnia art. 3 pkt 1 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, w szczególności pojęcia „władz publicznych” państwa pochodzenia lub wywozu, nie jest uzasadniona w świetle prawa Unii.
- 78 W celu udzielenia odpowiedzi na to pytanie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem każdy przepis prawa Unii powinien być zatem ujmowany w swoim kontekście i interpretowany w świetle wszystkich przepisów tego prawa, jego celów i stanu rozwoju w czasie, gdy dany przepis ma zostać zastosowany (zob. podobnie wyrok z dnia 28 lipca 2016 r., Association France Nature Environnement, C-379/15, EU:C:2016:603, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 79 W tym względzie, po pierwsze, należy przypomnieć, że art. 3 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego stanowi, iż subsydium istnieje, jeżeli spełnione zostały warunki określone w pkt 1 i 2, a mianowicie jeżeli istnieje „wkład finansowy” władz publicznych kraju pochodzenia lub wywozu oraz zostaje w ten sposób przyznane „świadczenie”.
- 80 Artykuł 2 lit. b) wspomnianego rozporządzenia definiuje pojęcie „władzy publicznej” jako każdy organ publiczny na terytorium kraju pochodzenia lub wywozu.
- 81 Otóż definicja „władz publicznych” zawarta w tym artykule ogranicza się do wykładni pojęcia „władz publicznych” jako obejmującego instytucje publiczne państwa pochodzenia lub wywozu. Jednakże przepis ten nie wyklucza możliwości przypisania wkładu finansowego władzom publicznym państwa pochodzenia lub wywozu danego produktu na podstawie dostępnych szczególnych dowodów.
- 82 Po drugie, należy przypomnieć, że motyw 5 tego rozporządzenia stanowi, że „określając istnienie subsydium, należy wykazać wkład finansowy rządu bądź organu publicznego na terytorium kraju bądź też wsparcie w jakiejś formie dochodu bądź ceny w rozumieniu art. XVI GATT z 1994 r. oraz że w ten sposób zostało przyznane świadczenie przedsiębiorstwu przyjmującemu”.

- 83 Tymczasem sformułowanie „na terytorium państwa” użyte w tym motywie nie oznacza, że wkład finansowy powinien pochodzić bezpośrednio od władz publicznych państwa pochodzenia lub wywozu. Przeciwnie, użycie tego sformułowania, jak podnosi Komisja, nie wyklucza możliwości stwierdzenia, że wkłady finansowe mogą być przypisane władzom publicznym państwa pochodzenia lub wywozu produktu objętego postępowaniem.
- 84 Podstawowe rozporządzenie antysubsydyjne nie wyklucza zatem, że nawet jeśli wkład finansowy nie pochodzi bezpośrednio od władz publicznych państwa pochodzenia lub wywozu, wkład ten może zostać im przypisany.
- 85 Powyższy wniosek jest tym bardziej istotny w szczególnym kontekście strefy SETC, w której mają siedzibę skarżące.
- 86 W pierwszej kolejności Komisja uwzględniła w motywie 690 zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego dwa oświadczenia dwóch egipskich prezesów dotyczących strefy SETC. Pierwsze z nich, pochodzące z 2012 r., zakwalifikowało tę strefę jako kluczowy projekt dwustronnej współpracy między Egiptem a Chinami. Drugie, pochodzące z 2014 r., dotyczyło inicjatywy „jeden pas i jeden szlak” i wyjaśniało w szczególności, że inicjatywa ta stanowi istotną możliwość dla egipskiego działania naprawczego oraz że władze egipskie były gotowe do aktywnego udziału i wsparcia. Władze egipskie chciały współpracować z Chinami w celu opracowania w szczególności projektów korytarza Kanału Sueskiego i strefy SETC oraz zachęcać chińskie przedsiębiorstwa do inwestowania w Egipcie.
- 87 W tym względzie motyw 691 zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego wskazuje, że cechy chińskiej inicjatywy „jeden pas i jeden szlak” są znane i że zgodnie z wytycznymi Rady Państwa Chińskiej Republiki Ludowej z dnia 13 maja 2015 r. w sprawie wspierania międzynarodowej współpracy w zakresie mocy produkcyjnych i produkcji wyposażenia środki, jakie mogą otrzymać przedsiębiorstwa „rozpoczynające działalność za granicą”, obejmują między innymi polityki wsparcia fiskalnego i podatkowego, pożyczki preferencyjne, wsparcie finansowe za pośrednictwem kredytów konsorcjalnych, kredyty eksportowe, finansowanie projektów, inwestycje kapitałowe i wreszcie ubezpieczenie kredytu eksportowego.
- 88 W drugiej kolejności Komisja uwzględniła w motywie 693 zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego okoliczność, że strefa SETC była przedmiotem umowy o współpracy z 2016 r. między chińskimi i egipskimi władzami publicznymi. Tymczasem umowa ta przewiduje zaś w szczególności zgodnie z jej art. 1 pozostawienie Chińskiej Republice Ludowej możliwości stosowania niektórych jej ustaw w ramach strefy SETC. Artykuł 4 ust. 1 tej umowy przewiduje, że „rząd chiński uznaje strefę [SETC] za strefę współpracy gospodarczej i handlowej Chin za granicą” i że „[p]rocedura współpracy podczas budowy, przyciągania podmiotów gospodarczych i jej eksploatacji ma prawo do wsparcia politycznego i ułatwień świadczonych przez rząd chiński dla zamorskich stref współpracy gospodarczej i handlowej”. Artykuł 5 ust. 1 tej umowy stanowi również, że chińskie władze publiczne będą wspierały strefę współpracy poprzez „zachęcanie odpowiednich instytucji finansowych do zapewniania instrumentów finansowych na potrzeby [...] projektów inwestycyjnych zlokalizowanych w strefie współpracy, jeżeli spełnione są warunki udzielenia pożyczki i jej wykorzystania”.
- 89 W trzeciej kolejności motyw 660 zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego wskazuje, że w celu zapewnienia wdrożenia umowy o współpracy z 2016 r. chińskie i egipskie władze publiczne wprowadziły trzystopniowy mechanizm konsultacyjny, w szczególności umowę o współpracy w celu utworzenia komisji ds. administracji chińsko-egipskiej strefy SETC,

następnie komisję ds. zarządzania tą strefą, i wreszcie zgłaszanie problemów i trudności przez spółkę Egypt TEDA i przez właściwych egipskich odpowiedników. Z motywu 652 tego rozporządzenia wynika ponadto, że Egypt TEDA należy w 80% do chińskich władz publicznych, a w 20% do egipskich władz publicznych, i ma na celu wspieranie rozwoju strefy SETC w Egipcie.

- 90 Wreszcie z motywów 726 i 745 zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego wynika, że wsparcie finansowe przyznane chińskim spółkom z siedzibą w Egipcie było szczególnie znaczące.
- 91 Chińskie i egipskie władze publiczne w ścisłej współpracy stworzyły więc strefę SETC jako strefę charakteryzującą się szczególnymi cechami prawnymi i gospodarczymi pozwalającymi chińskim władzom publicznym na bezpośrednie przyznawanie wszystkich ułatwień związanych z chińską inicjatywą „jeden pas i jeden szlak” przedsiębiorstwom chińskim mającym siedzibę w tej strefie.
- 92 W tych okolicznościach nie można dopuścić, aby konstrukcja gospodarcza i prawna na taką skalę jak strefa SETC, zaprojektowana w ścisłej współpracy między chińskimi i egipskimi władzami publicznymi na najwyższym szczeblu, została wyłączona z podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego bez naruszenia jego skuteczności (effet utile), jego celu i założeń.
- 93 Po trzecie, wbrew temu, co twierdzą skarżące, dokonana przez Komisję wykładnia art. 3 pkt 1 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego nie jest sprzeczna ani z art. 10 ust. 7, ani z art. 13 ust. 1 tego rozporządzenia. Jeśli chodzi bowiem o art. 10 ust. 7 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, to w żaden sposób nie wyklucza on możliwości zasięgnięcia opinii władz publicznych kraju pochodzenia lub wywozu w odniesieniu do przypisywanych im wkładów finansowych. W niniejszej sprawie z akt sprawy wynika ponadto, że Komisja wezwała egipskie władze publiczne do przeprowadzenia konsultacji w kwestiach takich jak kredyty preferencyjne udzielone przez podmioty chińskie.
- 94 Jeśli chodzi o art. 13 ust. 1 tego rozporządzenia, który pozwala w szczególności krajowi pochodzenia lub wywozu na zniesienie albo ograniczenie subsydiów lub podjęcie innych działań dotyczących ich skutków, przy czym możliwość taka pozostaje aktualna, w przypadku gdy wkład finansowy można przypisać władzom publicznym państwa pochodzenia lub wywozu. W niniejszej sprawie bowiem egipskie władze publiczne miały możliwość zakończenia ścisłej współpracy z chińskimi władzami publicznymi w odniesieniu do wkładów finansowych lub zaproponowania środków mających na celu ograniczenie skutków spornych subsydiów.
- 95 Z uwagi na powyższe należy stwierdzić, że ani art. 3 pkt 1 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, ani ogólna systematyka tego rozporządzenia nie wykluczają przypisania wkładu finansowego przyznanego przez władze publiczne państwa trzeciego organom władzy publicznej państwa pochodzenia lub wywozu w przypadku takim jak rozpatrywany w niniejszej sprawie, w świetle dostępnych szczególnych dowodów, takich jak przedstawione w pkt 86–91 powyżej.
- 96 Ponadto wbrew temu, co twierdzą skarżące, wniosek ten znajduje potwierdzenie w postanowieniach art. 1 porozumienia w sprawie subsydiów, w świetle którego należy interpretować podstawowe rozporządzenie antysubsydyjne. W tym względzie należy przypomnieć, że w sytuacji gdy Unia miała zamiar wykonać szczególne zobowiązanie przyjęte w ramach WTO lub gdy akt Unii wyraźnie odsyła do konkretnych przepisów porozumień WTO, do sądu Unii należy kontrola zgodności z prawem rozpatrywanego aktu Unii w świetle przepisów WTO (zob. analogicznie wyrok z dnia 14 lipca 2021 r., Interpipe Niko Tube i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant/Komisja, T-716/19, EU:T:2021:457, pkt 95).

- 97 Tymczasem z motywu 3 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego wynika, że jego celem jest w szczególności „transponowanie” do prawa Unii, „w możliwie najszerszym zakresie” zasad porozumienia w sprawie subsydiów.
- 98 Ponadto w orzecznictwie ustalono już, że art. 3 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, zatytułowany „Definicja subsydium”, i art. 1 porozumienia w sprawie subsydiów są w znacznej części identyczne co do ich treści i całkowicie identyczne co do istoty (zob. podobnie wyrok z dnia 10 kwietnia 2019 r., Jindal Saw i Jindal Saw Italia/Komisja, T-300/16, EU:T:2019:235, pkt 99).
- 99 Ponadto z motywów podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego nie wynika żadna wola prawodawcy, aby odejść od treści art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 porozumienia w sprawie subsydiów. Przeciwnie, jak wynika z motywu 3 tego rozporządzenia przytoczonego w pkt 97 powyżej, prawodawca chciał wykonać szczególne zobowiązanie podjęte w ramach porozumienia w sprawie subsydiów w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 96 powyżej.
- 100 W ten sposób, w przeciwieństwie do tego, co podnoszą skarżące, postanowienia podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego powinny być interpretowane w miarę możliwości w świetle odpowiednich postanowień porozumienia w sprawie subsydiów (zob. podobnie wyrok z dnia 10 kwietnia 2019 r., Jindal Saw i Jindal Saw Italia/Komisja, T-300/16, EU:T:2019:235, pkt 101). Podobny wniosek wynika z art. 3 rozporządzenia, który zmierza do wdrożenia treści art. 1 porozumienia w sprawie subsydiów (zob. podobnie wyrok z dnia 10 kwietnia 2019 r., Jindal Saw i Jindal Saw Italia/Komisja, T-300/16, EU:T:2019:235, pkt 102).
- 101 Jeżeli chodzi o art. 1 ust. 1 lit. a) pkt 1 porozumienia w sprawie subsydiów, należy po pierwsze zauważyć, że definiuje ono subwencję, jako wkład finansowy władzy publicznej lub jakiegokolwiek podmiotu publicznego na terytorium kraju będącego „członkiem” WTO. Sformułowanie to nie wyklucza zatem możliwości przypisania wkładu finansowego przyznanego przez państwo trzecie władzom publicznym państwa pochodzenia lub wywozu, ponieważ wystarczy, że wkład finansowy władz publicznych lub jakiegokolwiek podmiotu publicznego ma miejsce na terytorium kraju będącego „członkiem” WTO.
- 102 W drugiej kolejności art. 13 i 18 porozumienia w sprawie subsydiów, dotyczące odpowiednio konsultacji i zobowiązań, nie podważają powyższych rozważań. Brzmienie i przedmiot tych przepisów nie wykluczają bowiem sytuacji, w których wkład finansowy jest przypisany członkowi WTO, ponieważ, z jednej strony, członkowie, których produkty mogą być przedmiotem dochodzenia, mogą być konsultowani co do przypisywanych im wkładów finansowych, a z drugiej, członkowie, których produkty mogą być przedmiotem dochodzenia, mogą wprowadzić ograniczenia w odniesieniu do przypisywanych im subwencji.
- 103 Z uwagi na powyższe należy stwierdzić, że ponieważ Komisja prawidłowo zinterpretowała podstawowe rozporządzenie antysubsydyjne w świetle porozumienia w sprawie subsydiów, okoliczność, czy uwzględniła ona art. 11 projektu artykułów ILC, nie ma znaczenia dla sprawy. W konsekwencji należy oddalić również trzeci zarzut szczegółowy niniejszej części, a w konsekwencji, ową część w całości.

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics SAE i Jushi Egypt for Fiberglass Industry SAE pokrywają, oprócz kosztów własnych, koszty poniesione przez Komisję Europejską.**
- 3) Tech-Fab Europe eV ponosi własne koszty.**

Kanninen

Jaeger

Półtorak

Porchia

Stancu

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 1 marca 2023 r.

Podpisy